

Röhrig Géza / FRESKÓ

A szárnyak között nincsen madár,
a szem a csigát süvíteni látja,
és a halál ellen meghaló ember
az érzés szép lovait úgy úsztatja,
hogy a parton hagyott szerszámozás is csak néz,
sebeink, mint a karbunkuluskövek, messzire ragyognak,
a tett szártyárai meg, kik előtt a sors riszálta magát eddig,
most összevont szemölddel állnak:
nem lesz ez így jó.

De jó lesz. Az eső Nap sérvpirosában
megelevenedett ablakgitt-göbök, a csigák,
és az érzés szép lovai is mind az ember kiváltására
indulnak. Gyerünk! Révül az éj, megellik szeme,
bagolytollak pörögnek a folyamra, gyerünk,
tengerszéles folyamon folyamodunk szabadon,
a tett szártyárai, kik helyett minket választott a sors,
most ők is úszni kezdenek, gyerünk,
eddig megértettük, ahelyett hogy legyőztük volna,
eddig legyőztük, ahelyett hogy megértettük volna,
gyerünk! Kitértént már belőlünk minden.
Kacsintott ránk a náci, mikor a kamrába taszított,
és kacsintott ránk a rabbi, mikor a kamrába taszították,
gyerünk. Nincs itt semmi keresnivalónk.
Estikés berkek hűségnyilatkozatával az orrunkban,
mi, a költők, sérült ózonrétegű férfiak elindulunk
és levetjük az anyag idejének gúzsát,
mely nem választ el minket se amőbától, se asszonytól,
tornádómadár és gyehennavirág, átlátszó villogás,
tengerszéles folyamon folyamodunk szabadon,
a jel, mit a szívünk hagyott a becsületen, a minta elmúlt,
kitértént belőlünk már minden.

Mi tudjuk, mennyire azonos a fulladás,
a megfagyás, az elégés álma, a kilakoltatott gondolat,
mely hamar csupán kilakoltatott lesz, gondolat már nem,
mi tudjuk a hit tűzszerezeinek édentelen, holtfáradt karját
s bűnök szökőárjával szemben, mily könnyű ölni,
a nyitótánc szélőtt fiataljainak utolsó szavai elnyomják egymást,
a júdácsók általános fizetőeszköz lett,
idegenek szüretelnek a vénasszonygyári kertben,
a betegágyakat víziók ülik körbe, és a határ határán
a vér fölét kanálba gyűjti az egylényegű irgalom. Gyerünk!

A gerinc zászlórúdján fölkúszik a szépség,
estikés berkek hűségnyilatkozatával az orrunkban,
mi, a költők, sérült ózonrétegű férfiak elindulunk
és nem írunk több verset, a szárazajkú Múzsát karunkban víve,
megyünk, úszunk, repülünk,
tengerszéles folyamon folyamodunk szabadon,
becsületszavunk a becsületgólunk,
megfordulnak a tények utánunk,
háborúzzanak csak a részigazságok,
zokogjanak az itatóspapírra,
kiutáltuk magunkat a bioszférából,
a művészet aranyfüstjével borítottuk be az aranyat is,
csekély ég alatt, téliesített szívvel,
kiket a sors az útfélen hagyott,
s harcoltunk lányért, de mindég ketten,
a halál és mi, a férfiak, kiszolgált élet kiszolgált majmai,
a föld showjának szorgos nyaldosói, gyerünk,
az éjfürtös szerelem emlékkönyve betelt.

Dehogy van a szívünkben remény,
koszorúerekből, pitvarokból és billentyűkből áll az.
Cingárok voltunk abbahagyni a vitát,
nincs energiánk már szabadnak lenni.
Pedig hívtak minket Dante, Tolsztoj és Assisi néven is,
s lobot vetett bennünk a magátólértetődés
a titokkal való találkozások ívfénye után. Így volt.
Felfogtuk eszünkkel a világot, nehogy az megöljön minket.
A kvantummechanikát ma többen értik,

mint a szobában síró tárgyakat.

*A vasalódeszka nyeklő lábát, az ordenaré naptárt
a hengermintás falon, a fűszállal megkötött barkakeresztet,
a szalonnabicskát és a kihagyult ruhafogast. Gyerünk,
mi egészben akarjuk a Teremtést, ahogy a kígyó kebelezi be a zsákmányát,
ne kacsoljon le minket a hiány, gyerünk,
sérült ózonnrétegű férfiak, költők, az akarat semmi,
bicigli a hajón, még emlékezni sem tudunk arra, amire akarunk,
az akarat csak úgy van jelen, mint az éhes szúnyog motorhangja,
mint a szappanbuborék, mely magzatburok anya és gyermek nélkül.*

*Az akarat nem hagyja békén a vágyat,
mert képtelen elviselni a kirívó szelídséget.
mellyel a vágy bűnhetetlenségre vágyik. Gyerünk,
elzsibbadt ég fölöttünk, kipendült szemmel állunk
az élet eseményének utolsó vonása előtt. Nem vagyunk aranyosak,
mint a kiscica a cérnagombolyaggal, és nem választunk semmilyen eszmét,
mert nem a mi dolgunk igazságnak lenni, mert az igazság dolga
igazságnak lenni, bennünk és bárhol; mi most elindultunk,
az ember eljátszott jussát, leszerepelt jelmezeit nem ismerjük,
csak a létezés állapota az, honnan elrúgjuk magunkat
egy lényegibb, tisztább jövő felé, mert a legerősebb elmúlik,
de a legtisztább nem. Itt most pásztorokból áll a nyáj, Uram,
s az imádkozás feltételeiért küzdünk. Az ördögről
nem mondunk rosszat, mert úgy érezzük, a háta mögött vagyunk.
Gyerünk, ránkmereszti búcsúszavát és elsüllyed a Nap,
csüllőcsapat gátolja meg kedvünk alvadását. Vonulunk.
Felváltva alszik, kit hátunkon viszünk, s ki hátán visz minket.
Boldog a hegy, melyet megmászva születünk, s még boldogabb a folyam,
melyen születésünk végetér. Bennünk a te emberiséged az enyémmel és
mindenkiével egybeforr. Gyerünk! Sokmilliárd Noé,
mi itt akarunk élni, nem föltemetve a mennyben, vagy a mirigyos máshol,
mi itt, itt, a női ízek és minden, ami a szellemet honorálja,
a fiatal Chaplin és Einstein „véletlen” hasonlósága,
friss tál cigánymeggy marék dióbéllal, a rigótozás
kirepedésének és a vadak lerogyásának hangjai között,
itt, a megpimpósodott ósóceán szárazulatain,
ahol fajunk hozzákezdett azt a bizonyos almát,
melyet – tudjuk – nem öklendett ki, sőt csumáig rágta volna mind,
hozzákezdünk fölidézni azt az egyetlen harapást,
mi a szabadságból megadatott nekünk. Ki-ki a maga útján-módján.
Volt, aki mások szabadságát vette magához,
így elűzve és pótolva a sajátját. Am a szabadság Jahve jellemzője,
bennünk csupán kényes vendég. S vendég-e még az elrabolt vendég?
Volt, aki önnön szabadságát ajánlotta föl, és érdekből ezt tenni
nem lehet. E jámborok csak látszólag veszítették el kormányzásuk
az űr felett. Ők a boldogok, velük megyünk. Jussunk túl azon,
amit Európa, Ázsia és Amerika jelent, még mielőtt a csíramentesítő
sugárzásban megöl minket a bonckés, azzal, hogy beavatkozik
szervezetünk minőségébe, melyből pusztán az élet lehellete hiányzik.
Már nem visel szájkendőt, hulláknak az nem jár. Viszont kivesz minket belőlünk,
meg se próbáljunk föltámadni. Boncnok úr, előre megvagyunk sértődve. Gyerünk!
A túlvilágról érkező pletykák ellentmondásosak. Mi,*

sérült ózonrétegű férfiak, a költők leszünk, sokmilliárd Noé,
a jószág sztrájktrófi, kik eloldjuk a combhoz szorított tenyereket,
vízszintes szemöldököket és eszméltre pofozzuk alélt társainkat.
Mikor a forgó évek küllőképe megáll visszahaladtában, s a múlt,
mint hagyomány és kuriózum átadja a helyét a jelennek,
mi akkor – gyerünk, gyerünk, önmagunk gondolatolvasói –
megtaláljuk a Labdát, mint a rögbifüggőcs a gyepen. Megvan a Labda!
Az öröm el fogja nyomni a hírt, de csak egy ideig. Az öröm ugyanis
az ijedség legkedvesebb fia. Aztán megkezdődik a játék
a visszanyert Labdával, s vonulásunk megerősödik.
Az a labda pedig a kikerekedett baj lesz. Az új bűn,
az új betegség, az új sors, mit az édent őrző kerub is látott. Gyerünk,
hisz mily pontosan van elosztva a végtelen: tehetségpéniszünk túrógallérját
lemossa a folyam, amit átszelünk most. Nem fáradhatunk,
meg kell ismernünk a Teremtőt. Félő, hogy működése túl automatikus,
sápitóznak a hitetlenek. Némely befelé fordított tenyerű korpuszon
Jézus mintha a testével védené a keresztet, mondják. Mások a libidóban,
mutatóujjuk fényceruzájában bíznak,
mellyel csípők vonalainak kódját simítják, szemben a saktáblába
fogkefét gyömöszölő vándorbölcsekkel, kik megkérdézik tőlünk:
szabad-e imádkoznunk bűnünk homályban maradásáért?
Ám az ember tehetelen imájában, mint a kardnyelő mutatványa csúcán,
s mindegy, ki cseppent ciánt a kávéba, s ki ír a kávé mellett szonettet;
az étkezőkocsi, a hálókupé, az illemhely, a postavagon,
a szfinx és a művégtaggyár: a Földön már minden ugyanarra áll.
A vérrel töltött szűnyoggal töltött békával töltött gólya
meghoz minket, hogy fiatal kezek menetszakadásig csavarjuk
a magnók hangerógombját, majd kifakuljunk, mint az öreg hattyúk csőre.
Később féltékenységből megverjük valakit,
egyensúlyérzékét egy kanálisba dobva. Gyerünk,
a világegyetem élő sluszkulcsát megyünk megnézni,
mellyünk fáj már a légzéstől, hangunk elmúlt az éhségtől,
tengerszéles folyamon folyamodunk szabadon,
s nem imádkozunk bűnünk homályban maradásáért.

Michelangelo Ádám teremtése című művén Istent
az ember képmására formálta. Ez a nyári mikulás a reneszánsz baklövése,
viszont Rembrandt rápingálta önarcképére feleségét is.
Hova lettek a festők, miért nincsenek állóképek? A festészet
holtan növe szakállába kapaszkodunk: ámulni jó.
Vesszen a testi-lelki perszonalunió! A tévé kajütüvegén
bezüduló világ nem létezik! Az erény eladhatatlan!
Gallyvékony kezünkben rózsafagallyakkal, dagadt talpakkal
nézzük, ahogy megtöri a kenyeret a vég. Gyerünk!
Nem sírhatunk, mert a könny az, mit a test csinál a lélekkel.
Mi mosolygunk, mert a mosoly az, mit a lélek csinál a testtel,
hisz az Igéret földjén nincsen könny egy csepp se. Rajta,
égi rónán végigrónánk mind a gyűrűket, s énekelnénk,
jer, Szellem, úgy vár a nép, jer, soha inkább,
mióta szépítkezik Jerusalaím Rád,
zizeg mindenünk, Szellem, vedd szavainkat,
Mióta szépítkezik Jerusalaím Rád,
számolj meg minket, legyél hozzánk ország,

mióta szépítkezik Jerusalaim Rád,
jer, Szellem, magunkat írtják,
mióta szépítkezik Jerusalaim Rád.
Az ember neve az a hang, amely megszólítja őt
elhalt önmagában. Nem kell kihirdetni vándorlásunkat,
mert mindenki velünk lépdel itt. Strandpapucsban,
szalamandercipőben, tornacsukában, szerbantalos teknőcpáncél
szemkeretben és vakon. Asszimilálódik a rész az egészhez,
összerogyunk-ragyogunk, félvállról tán meg is halunk,
régen nincs már alvás, élelem, kísért a temetői alvászvédelem,
hisz leháncsolt szivárványok közt, ez becsületbeli ügy,
csak megyünk, úszunk, repülünk, csillag seholy, kozmikus szénszünet,
gyerünk, gyerünk, nem bírjuk tovább, tőből kicsavart látszat a kép,
ha a nemesemberek se bírnak fölállni, akkor vége,
zúzalék testünk koccan áldomásként, dőlünk a koszlott vetélőre,
nem, nem bírjuk tovább, lelátunk egymás szemén,
Jahve, segíts.

Tárgyak hullnak a levegőégből, szép időrendben
Szakóca, kőedények, csontékszerek, kerék, imamalom,
kardok, amforák, tógák, pénzek és lantok,
minden, mi mozdíthatót a földön létrehoztunk.
Pannon tarsolylemez, papirusztekercs, tulokfejes ivócsésze,
ünnepi zabla, törött áldozóserleg, gyermekjáték cserépből,
tárgyak hullanak a levegőégből, szép időrendben.
Hellén férfiportré, egy aranymenóra, római sebészszerszözök,
fémtükör, gladiátorok kardvédői, macskamúmiák,
komikus és tragikus maszkok, naptárak, díszes vasmascskák,
olajmécnes, turbán, Dózsa koronája, reneszánsz ereklyék,
címeres, minden, mi mozdíthatót a Földön létrehoztunk.
Kályhacsempék, hóhérsisak magasból puffannak,
levegőégből tárgyaink kopogva hullanak,
szíu fejdísz, Galilei távcsöve, búcsúcédulák és utcakövek,
szivargyűrű és levélbontókés, plakátok, kották,
honvédszurony, egy villanykörte, egy repülőgépszárny,
egy ciklon B ampulla, néhány lehallgató-készülék:
a többit tudjuk.

Atyánk, elváltasz minket tőled a bűn,
s egyre bűnösebbek leszünk. Mint a csecsemő a csalánban,
forgunk itt a világban, jellemtelen minden esély.
Lenyesték a szempilláink, Urunkisten úgy innánk is,
pohos nyelvünk elfordult kalász. Duzzadt ereink,
akár a tetoválások, a hajszálunkkal varrni lehet.
Megannyi sok rúgkapáló sírkő, korcs égből keljen
negyven nagy sirokkó, és toloncolj minket magadba, Isten.

Na? Na, mondd, mire vársz most?
Nem öltünk még eleget? Kurvák csöcsét nem loccsintottuk
szánkra elégszer? Nem hazudtunk, loptunk, bálványoztunk kellőképp?
Tökéletlenség volna részünkről tökéletesnek lenni, igaz?
Nem imádkoztunk? Művészeink, tudósaink nem a kívánt mértékű
ájtatossággal adóztak csudás műved előtt? Hisz ez lehetetlen;

Mindenek mindene, Osvát Nyugata mellett futotta nekünk
más diszciplínában is egy Nyugatra, gondolj Teller, Kármán,
Szilárd, Neumann és Wigner csapatára, hogy csak rólunk,
magyarokról szóljak. És Márquez, Borges, Cortazar osztaga,
s a génusz egyéb csillagtincsei? Mindenek Mindene, mondd,
a sátánt miért teremtetted oly átkozottul tehetségesnek,
hogy nem vághatjuk pofán akármikor? Hisz a sátán miatt
érezzük úgy, hogy leányt szeretni csak más elől lehet!
Soha nem aluszkálhatunk nyugodtan az érosz dudliján?
Atyánk, mi arra vagyunk kíváncsiak, amire Te. Illetlen bánat ez,
de hát általad vagyunk mi eredeti hamisítvány, s ha akarod,
úgysem olvasod végig e vádaskodó-ágaskodó, pimaszkodva fohászokodó
dalt, törtgerincű fajunk rühtojásosokker gipszén.
Jöjj, sápkóros arcunk ökleld föl most már. Egyenként
voltunk csalétki magunknak, s Te halálraudvaroltál minket.

Pörkös légcsőspollyal heverünk itt. Nyitott sliccel
eddig a fővárosokban kóválygó proletárok, és püspökök,
kiknek kisujjuk régebben még ereklje lett volna.
Nem bírunk menni, megsüppedtünk, nem kélünk. Dezertőr mozaikdarabok
vagyunk, s oda a rossz is: ondóosztó békességünk a történelemben.
Ábrahámnak kegyelmezett meg az Úr, és nem Izsáknak,
de az Úr nem kegyelmezett meg magának mikor gerendákra kalapálták
Jézust. A mi kicsi fajunk itt, vajon fáj-e Neked, Mindenek Mindene,
elsőáldozó szöszkék és szadomazochisták Istene, állami gondozottaké,
kikre rányúszik az áruház detektoros ajtaja, mert ha valami
fogható, akkor azt nem szabad ellopni, csak ha foghatatlan, ugye?
Kultúránk repedt inkubátorát nézzük, gyerünk, a cél most:
tudni, mi történik velünk. Selymesbarna görények rágják le a fülüink,
vagy gyíkok tépdésik ajkunk cserepeit, míg csukni tudjuk szánkat?
Majd mihelyst kinyitjuk, bemásznak torkunkba e villásnyelvű,
hidegen lüktető lények, s macskák karcollják ki szemünk?
Türelem. Csak a halál az, miről nincs első benyomásunk,
s nyugalom, a halál egy hozzánk méltó, megalapozott rágalom,
egy pompásan monoton szakkifejezés. Összepödört hangyákkal
mákozódunk, üvöltéseinkkel szinkronizáljuk durva hangjait.
Ledagad ránk a gyatra ég, s hókon vág minket a rémület,
a halált halljuk, amint fölsorolja vétkeit az Ítélet Napján.
Kezét tördelve motyogja, ő alaptermészete szerint: lusta.
S egyszer káromkodott is, ezerkilencszáznegyvennégyben,
de nagyon bízik benne, hogy van kegyelem.

Képtelen volnánk akár moccani is. Arcunk csóvája kihunyt.
barátaink, a buta csupán véli, milyen lenne okosnak,
ám az okos tudja, milyen butának lenni:
buta az, aki erkölcstelen. Ebből áll össze atom s bolygó,
egyebet nem hagyhatunk hátra.
Szerkezeteket szeretkezzetek,
több költő ne takarítsa el piszkát a dalban,
volt már bőven irreverzió, jártunk jegyben sokat
és sokszor, most szerkezeteket szeretkezzetek,
mert csak összevérreztük a pofánkat a mondandónkkal,
mint tébolyodott kutya a sünnel, és most kókadtan fekszünk

*a holdöntetben, megnyáznánk szemünk, hogy ne égessen,
de nincs erő. A felhőket Isten összegömbölyítette,
s mint a tiszta zoknikat egy fiókba tette,
eddig mindég ma volt, hát holnap nem ma lesz.*

*Szerkezeteket szeretkezzetek,
mert csak az erős itten, ki célos,
akinek nem fejlődik ki szemköve,
de tudja az energiákat, miket ember nem regisztrálhat,
és várja, várja a Második Szombatot.
Az örvényesben, s az állapotalanság lagúnaiban.
Ha a szellem bús, léleknek hívják.
Hát jöjj, Lélek, hegeszd le szemünk és szánts,
szánts be minket a fénybe.*

